

Необхідність застосування вказаної методики була обумовлена тим, що на сьогодні в державі відсутня юридична відповідальність керівників навчальних закладів, адміністрації, педагогів та батьків за приховування булінгових ситуацій. У ряді випадків їх поведінка спрямована на запобігання оприлюдненню булінгових фактів задля збереження «непорочності іміджу». На теперішній час в рамках законодавчої ініціативи проходять розгляд законопроекти до КУпАП та Закону України «Про вищу освіту» щодо запровадження такої відповідальності. Уразі їх прийняття жертви булінгу отримають додатковий механізм правового захисту, а діяльність відповідних державних структур в меншій мірі буде залежати від необхідності використання оперативної складової у профілактичній роботі.

Ротко Денис Вікторович,
слухач магістратури факультету підготовки
фахівців для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗАВДАННЯ ТА ФУНКЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЯК УЧАСНИКА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИН У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ

Діяльність Національної поліції України є складним і проблемним процесом. Її окремою важливою ланкою є гарантування та підтримання публічної безпеки й порядку. З огляду на фінансову кризу в державі, загострення кримінальної ситуації та проведення антитерористичної операції, питання належного забезпечення публічної безпеки і порядку нині посідає чільне місце, потребуючи відповідного реагування.

Саме Національна поліція є центральним органом виконавчої влади, який реалізує державну політику в зазначеній сфері [1]. Цю діяльність також визнано одним із основних напрямів розвитку складових сектору безпеки й порядку в державі [2].

Дослідженню питання гарантування публічної безпеки й порядку присвячено чимало праць видатних учених, серед яких: В. Б. Авер'янов, М. І. Ануфрієв, О. В. Батраченко, О. І. Довгань, І. В. Зозуля, В. Г. Фатхутдінов та інші науковці.

Попри плідну працю згаданих науковців, нове законодавство у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку Національною поліцією потребує подальшого теоретичного вивчення та вдосконалення. Окреслене питання необхідно розглянути в контексті визначення завдань і функцій основного

суб'єкта, до компетенції якого належить відповідна діяльність, тобто Національної поліції України.

Завдання – це конкретизація способів вирішення проблемної ситуації. Воно завжди ґрунтується на меті та є засобом її реалізації.

Термін «завдання» безпосередньо пов'язаний із загальною метою, на досягнення якої спрямоване виконання завдання. Отже, наявність поставленої мети дає змогу визначити завдання діяльності, тобто саме мета визначає завдання, а не навпаки.

Мета – це те, до чого ми прагнемо, чого домагаємося, що хочемо отримати, у чому бажаємо досягти успіху [3].

Здійснивши аналіз Закону України «Про Національну поліцію», можна дійти висновку, що він не містить мети діяльності Національної поліції. Її призначення можна з'ясувати лише на підставі закріплених завдань, що є не зовсім коректним.

Мету діяльності Національної поліції не прописано також ані в Законі України «Про Національну поліцію», ані в інших нормативно-правових актах.

У ст. 1 зазначеного Закону визначено, що Національна поліція України – це центральний орган виконавчої влади, метою якого є служіння суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки та порядку. Таким чином, у цьому визначенні вказано, кому служить поліція, але не визначено для чого. До того ж, забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку визначено як шляхи, а у ст. 2 – уже як завдання, до яких додано ще одне, – надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги.

Вважаємо, що загальна мета діяльності Національної поліції передбачає саме сприяння забезпеченню добробуту в суспільстві через виконання поставлених перед нею завдань.

Усі завдання, які має виконувати поліція, певним чином (через охорону та захист прав і свобод громадян) впливають на загальний стан добробуту в державі, до підвищення рівня якого і потрібно прагнути.

Публічна безпека і порядок, можуть і повинні бути об'єктом діяльності Національної поліції [4], а їх забезпечення є проміжною метою такої діяльності та постає вже як завдання цієї діяльності. Означені завдання орган має вирішувати законним шляхом, через виконання певних функцій, з урахуванням адміністративно-територіальних, демографічних, культурних, економічних та інших чинників, що впливають на рівень публічної безпеки і порядку.

Функції відображають зміст діяльності суб'єкта, значною мірою визначаючи його сутність і соціальне призначення. Дослідження функцій має

прикладне значення, що зумовлено їх визначальним впливом на структуру та повноваження кожного конкретного органу виконавчої влади [5].

У Законі України «Про Національну поліцію» не встановлено перелік функцій, що притаманні діяльності поліції. На відміну від попереднього Закону України «Про міліцію» [6], де у ч. 1 ст. 7 було закріплено такі функції, як адміністративна, профілактична, оперативно-розшукова, кримінальна процесуальна, виконавча, охоронна (на договірних засадах). Відповідно до п. 28 ст. 10 Закону України «Про міліцію» необхідною до виконання була функція щодо державного захисту суддів, працівників суду, гарантування безпеки учасників судового процесу. Пунктом 21 ст. 11 було передбачено виконання контрольних і профілактичних функцій.

Варто згадати і п. 22 ст. 85 Конституції України, де закріплено, що визначення функцій Міністерства внутрішніх справ України належить саме до повноважень Верховної Ради України, а отже, вони мають бути закріплені в Законі.

На нашу думку, функції, визначені для міліції, не втратили актуальності, їх так само мають виконувати представники Національної поліції. З огляду на це, вважаємо, що поліція має виконувати адміністративну, профілактичну (превентивну), соціальну, оперативно-розшукову, кримінальну процесуальну, контрольну, виконавчу, охоронну функції. Окрему групу можуть становити додаткові (внутрішні) функції, тобто ті, що покликані забезпечити виконання основних функцій та сприяти належній діяльності правоохоронного органу, наприклад: інформаційно-аналітична, кадрова, матеріально-забезпечувальна, агітаційна (просвітницька), функція співробітництва тощо.

Отже, належне забезпечення публічної безпеки й порядку передбачає безпосереднє чи опосередковане якісне виконання всіх функцій та завдань представників Національної поліції України, підтримання яких на належному рівні залежить від багатьох чинників, що потребує максимального залучення ресурсів у різних галузях діяльності поліції.

1. Закон України «Про Національну поліцію». [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19> від 02.07.2015 № 580-VIII

2. Указ Президента України від 14 березня 2016 р. № 92/2016 Про рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України». [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>

3. Конт-Спонвиль А. Философский словарь / А. Конт-Спонвиль ; пер. с фр. Е. В. Головиной. – М. : Этерна, 2012. – 752 с.

4. Крищенко А. Є. Публічна безпека і порядок як об'єкт діяльності національної поліції України / А. Є. Крищенко// Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2017. – № 1 (13). – С. 120–129.

5. О. С. Проневич Функції поліції (міліції). [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://radnuk.info/statti/565-pranoohor/14779-2011-01-19-02-35-05.html>.

6. Про міліцію: Закон України від 20 груд. 1990 р. № 565-ХІІ. [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/565-12/print1443098413862836>.

Савела Є.А.,
курсант навчальної групи ДР-642
факультету підготовки фахівців для органів
досудового розслідування
Науковий керівник:
Логвиненко Б.О.,
доцент кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності, кандидат юридичних наук
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПАТРОНАТНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день перед Україною постають все нові виклики, відповідь на які є суттєвим фактором національної безпеки та конкурентоспроможності країни, і насамперед вони не можуть бути дані країною без належного рівня адміністративної спроможності органів державної влади, професіоналізму державних службовців, нових стандартів і процедур їх роботи, адекватних вимогам сучасного життя. Українська нація має давню адміністративну традицію, основні риси якої часто перегукуються із західно-європейською, починаючи ще з давніх часів Київської Русі та Галицько-Волинського князівства та завершуючи сучасною добою зі дня проголошення незалежності України. Ланцюг розбудови державності, інституційного розвитку національної публічної адміністрації й державної служби неодноразово переривався періодами війн, поневолення та спроб асиміляції українців з іншими народами та державами, періодом перебування українських земель у складі Російської імперії у другій половині ХVІІІ – на початку ХХ століття та Української РСР у складі Радянського Союзу. При цьому завжди правителі й керівники мали у своєму розпорядженні власну адміністрацію. У різні часи її склад, функції та повноваження, залежно від державного ладу країни, суспільної організації, історичної традиції й навіть особистих переконань державного утворення, були різного характеру, проте завжди подібні установи функціонували під безпосереднім керівництвом та контролем свого патрона й перебували у самій серцевині (часто утаємничій від загалу) державної політики. І тому саме метою нашої роботи буде